

JOHANNA MO

DE
NACHTEGAAL

Vertaling Edith Sybesma

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Johanna Mo
Oorspronkelijke titel: *Nattsångaren*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 Edith Sybesma
Omslagontwerp: Art by Sundberg
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © kn1/Getty Images; © Dan Stock/Adobe
Foto auteur: © Sofia Eckerblad
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0717 5
ISBN 978 94 027 6135 1 (e-book)
NUR 305
Eerste druk maart 2021

Originele uitgave verschenen bij Romanus & Selling, Stockholm.
Published by agreement with Ahlander Agency.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DE LAATSTE DAG

Vier stappen, dan draait hij zich weer om. Hij durft niet te vertrouwen op de stilte achter hem. Alleen het knarsen van de wrattenbijters is te horen. Geen motorgebrom. Geen vogel. Hij mist de nachtzanger. De hoge, snelle tonen die de duisternis weghouden.

Hij schrikt van een schaduw aan de kant van de weg en de pijn straalt uit vanuit zijn gebroken rib.

Het is maar een struik.

De duisternis is vol met gestalten die om hem heen dansen – steeds sneller, steeds dichterbij – en hem het ademen moeilijk maken. Misschien heeft de rib zijn longen beschadigd.

Uiteindelijk ziet hij het licht. Een stip die langzaam uitgroeit tot een vierkant. Zijn hoofd bonst. De misselijkheid komt in golven en laat het licht trillen. Hij probeert het vast te houden met zijn blik. Die kant moet hij op.

Hij kan niet meer op zijn benen staan, zakt op zijn knieën en vangt zich op met zijn handen. Hij krijgt een zure smaak in zijn mond. Het is net alsof iemand een vuist in zijn borst heeft gestoken en die ronddraait.

Het is verleidelijk om te blijven zitten, maar hij is zo dichtbij.

Hij krabbelt op en strompelt verder. Er kraakt iets achter hem. Voetstappen? Nee, dat mag niet – het moet een dier zijn geweest.

Hij ziet een beweging in het licht en blijft staan. Zijn ogen verzetten

zich tegen wat ze zien; ze willen de boodschap niet doorgeven.

Waarom?

Die vraag verscheurt hem en splijt de grond onder hem. Alles stort in.

**WOENSDAG
15 MEI**

1

Hanna Duncker volgde het grindpad tot aan het smeedijzeren hekje. Het protesteerde klaaglijk toen ze het openduwde. De lijst van klussen die gedaan moesten worden, begon lang te worden. Ruim een maand geleden was ze in het witte houten huis met blauwe kozijnen komen wonen. Het besloeg nog geen vijftig vierkante meter en lag aan de rand van het dorpje Kleva. Ze was aan de andere kant van Öland opgegroeid, aan de oostkant, maar daarheen terugkeren was nooit een optie geweest. Daar zou ze alleen de dochter van Lars Duncker zijn.

Vorig jaar herfst had Lars zich uiteindelijk doodgedronken. Toen Hanna in haar eentje haar ouderlijk huis opruimde, besepte ze wat ze wilde. Toen ze na vele jaren voor het eerst weer de brug was overgestoken, was er een hevig verlangen in haar ontwaakt. Een verlangen naar alles wat ze in Stockholm had gemist. Op Öland hoorde ze thuis.

Een huis kopen waar zoveel aan moest gebeuren was geen bewust besluit, maar het was het beste geweest wat er in haar prijsklasse te koop was. Toen het besluit eenmaal was genomen, had ze er geen gras over laten groeien. Binnen drie weken had ze haar flat in Bagarmossen verkocht, dit huis gekocht en een nieuwe baan geregeld.

Daarna pas had ze haar broer Kristoffer in Londen gebeld en ongeveer de reactie gekregen die ze had verwacht.

‘Je bent niet goed snik,’ had hij geroepen.

Daarna hadden Kristoffer en zij elkaar niet meer gesproken. Natuur-

lijk had zij ook gemene dingen gezegd, er was zoveel opgekropte boosheid geweest. Dat hij niet eens op de begrafenis was geweest. Dat hij alle praktische zaken aan haar had overgelaten, de afwikkeling van de erfenis en het opruimen van het huis waarin ze waren opgegroeid. Ze scheelden maar een jaar. Een tijdlang waren ze net tweelingen geweest.

Op de eerste ochtend in het nieuwe huis had Hanna meteen al een ritueel voor zichzelf bedacht: een wandeling van zevenhonderd meter naar het strand van Kleva. Na een meter of vijftig kwam ze langs het grijze stenen huis van Ingrid, dat zeker dubbel zo groot was als dat van haarzelf.

Vanochtend zat Ingrid met haar ogen dicht op de schommelbank voor haar huis. Ze had zilvergrijs haar en een huid vol rimpels. Een deken over haar benen. De gelijkenis met Hanna's oma was treffend. Zo bracht oma haar dagen door nu de grote vergeetachtigheid haar te pakken had gekregen.

Hanna probeerde te sluipen. Ze was niet in de stemming om met iemand te praten. Zelfs niet met Ingrid.

Ingrid deed haar ogen open en de gelijkenis verdween. Haar ogen waren niet blauwgroen zoals die van oma, maar donkerbruin, en uit haar blik sprak aanwezigheid. Waarschijnlijk zat ze alleen buiten om op Hanna te wachten. Aan de andere kant van haar huis was het uitzicht beter, daar strekten de kaarsrechte velden zich uit. Aan deze kant lag een hobbelig terrein dat vermoedelijk binnenkort bebouwd zou worden. Maar Ingrid had meer belangstelling voor de burens dan voor de natuur.

De deken gleeed af toen Ingrid opstond en een paar stappen naar voren zette.

'Hallo,' zei ze. 'Een grote dag.'

Hanna knikte. Het was haar eerste dag als rechercheur bij de politie van Kalmar. Daar zou ze werken aan ernstige delicten in de provincie Kalmar län, die Oost-Småland en heel Öland omvatte. Het had haar nieuwe baas, Ove Hultmark, een goed idee geleken dat ze op woensdag zou beginnen, dan kon ze er langzaam in komen.

Waarom had hij haar aangenomen, met de achtergrond die ze hadden? Hanna kon het nog steeds niet goed begrijpen. Het gaf haar het nare idee dat er iets speelde wat ze niet begreep.

‘Niet moeilijk doen, dan zul je zien dat het goed komt,’ zei Ingrid.

Moeilijk doen was het ergste wat Ingrid zich kon voorstellen.

Een paar dagen nadat Hanna in het huis was komen wonen, stond Ingrid met een trommel versgebakken kardemombeschuitjes op de stoep. Hanna had geprobeerd haar voor de deur te laten staan, maar Ingrid had zichzelf uitgenodigd en om thee gevraagd voor bij de kardemombeschuitjes. Zwarte thee zonder bloemetjes of andere rare dingen. En toen ze de rommel had gezien had ze haar neus opgehaald en gevraagd: ‘Dus dit mocht ik niet zien?’

Dat was zo recht voor zijn raap dat Hanna er geen verweer tegen had. Zo was oma ook geweest en zonder haar had Hanna het vermoedelijk niet gered.

Binnen een paar minuten had Ingrid haar een samenvatting van haar leven gegeven. Haar achternaam was Mattsson, ze had jarenlang naar een kind verlangd en op haar zesendertigste een zoon gekregen. Hij bestierde de boerderij die ze van haar vader had geërfd. Ze had drie kleinkinderen, de twee oudste studeerden aan de universiteit, een in Linköping en een in Umeå, de jongste was een nakomertje van elf met het syndroom van Down. En ze tobde met haar heup. Op een directe vraag had Hanna haar achternaam gezegd.

‘Ben jij de dochter van die Lars?’ had Ingrid gevraagd.

Hanna had geknikt en daarna hadden ze het er niet meer over gehad. Maar even waren Ingrids bruine ogen vol geweest van medelijden. Misschien moest Hanna Kristoffers voorbeeld volgen en een andere achternaam aannemen. Hij heette Baxter, net als zijn vrouw. Maar dat wilde Hanna niet. Zij had niets verkeerd gedaan.

‘Wat ga jij vandaag doen?’ vroeg Hanna.

‘Het is woensdag,’ zei Ingrid. ‘Dan neem ik altijd de bus naar Mörbylånga om een briefje in te leveren.’

‘Een wedbriefje voor de paardenraces,’ voegde Ingrid eraan toe, toen ze Hanna’s blanco gezicht zag. ‘Vandaag is de V65.’

Hanna verontschuldigde zich met de opmerking dat ze de tijd in de gaten moest houden en ze liep door naar de Kleva strandväg. Er stonden nu nog maar twee huizen aan het stukje tot aan de afslag naar de zee. In het ene woonde een jong gezin, het tweede scheen leeg te staan. Misschien werd het als zomerhuis gebruikt. Haar tweede bezoek had Ingrid besteed aan het bespreken van de inwoners van Kleva, dat waren er zo’n dertig, maar over de mensen aan de strandväg had ze niet veel te vertellen gehad. Ze had het vooral over Jörgen gehad, de Stockholmer die hier een paar jaar geleden met zijn vrouw was komen wonen en altijd iets te klagen had. Van paardenvijgen op de weg tot mensen die hun huis lieten vervallen en alles daartussenin.

‘Die zeikerd,’ had Ingrid gezegd. ‘Ik ga geen dingen vervangen die het nog doen, alleen omdat een stuk chagrijn van het vasteland dat zegt.’ Ondanks Hanna’s jaren in de hoofdstad beschouwde Ingrid haar als eilander. En volgens Ingrid was ze welkom in het dorp. Ze was immers van de politie.

De weg naar de zee was Öland voor Hanna. Een kaarsrecht grindpad, omzoomd door korenvelden. Sprietige maïsplanten en iets wat ze niet herkende. Het onkruid in de berm stond zo hoog dat de lage stenen muur er bijna achter schuilging. Een paar honderd meter verderop ving ze een glimp op van de bomen, als een belofte van iets beters. Erachter lag de Kalmarsund.

Langzaam kwamen de bomen dichterbij en de geur van mest maakte plaats voor die van dennen en zeewier. Hanna legde haar hoofd in haar nek en liet de wind haar gezicht kietelen. Ze had dit gemist. In Stockholm had ze in een flat van vijf verdiepingen ingeklemd gezeten tussen mensen van wie ze niets wist. Hier kon ze vrij ademen.

Na nog een paar stappen werd de zeestraat zichtbaar als een klodder blauw in de opening tussen de bomen. Met elke stap werd hij groter. De grindweg ging over in een klein parkeerterrein. Hanna liet het badstrand

links liggen, stak het parkeerterrein schuin over en sloeg af in zuidelijke richting. Het badseizoen was nog niet begonnen, en het was nog vroeg op de dag, maar ze wilde toch niemand tegenkomen. Een oudere man en zijn labrador kwamen recht op haar af en Hanna groette met een knikje.

Misschien zou ze een hond moeten nemen. Ze was overdag niet thuis, maar ze gokte erop dat Ingrid er graag op wilde passen. Voor een vrouw van eenentachtig was ze ongekend fit. Van de problemen met haar heup was nauwelijks iets te merken.

Maar nee. Hanna hield niet eens van honden. Bovendien was de eenzaamheid hier op Öland minder voelbaar, ook al had ze behalve met Ingrid nog met niemand echt gepraat. Er was niemand in Stockholm met wie ze contact zou houden. Al helemaal niet met Fabian.

Hanna volgde het wandelpad een eindje en bleef toen staan om uit te kijken over de Kalmarsund. Ze ademde de geur van wier en zout in. De wind had de dennen landinwaarts gebogen. Naast haar lag een roeiboot op z'n kop. De witte verf was langs de kiel afgebladderd. Eigenlijk gaf ze de voorkeur aan het uitzicht aan de andere kant van het eiland. De schijnbaar eindeloze Oostzee die met de horizon samenvloede. Hier kon je aan de overkant land zien. Ingrid was niet de enige die van mening was dat de meeste problemen daarvandaan kwamen, en die 'vastelander' als scheldwoord gebruikte. Toen Hanna na haar terugkeer voor het eerst het *Ölandsbladet* weer las, was haar dat ook opgevallen. Op pagina vier hadden twee berichten over gepleegde misdrijven gestaan en in beide gevallen werd erbij gezegd dat de dader een vastelander was.

Het verlangen greep haar bij de keel. Een nawee van wat ze had gevoeld toen ze vorig jaar herfst over de brug was gereden. Het verlangen naar een leven dat haar niet langzaam verstikte.

Ze was na haar twaalfde nooit meer echt gelukkig geweest.

Haar vingers kropen in haar jas, onder de mouw van haar trui. Ze hoefde de kleine tatoeage niet te zien om te weten dat die er was. Haar eigen hartslag als een fladderend vogelhartje onder de zwarte lijnen. Ze werd altijd rustiger als ze de tatoeage aanraakte.

Als Hanna op tijd op het politiebureau wilde zijn, moest ze nu omkeren, maar daar kon ze zich nog niet toe zetten. Straks had ze eerst een gesprek met Ove Hultmark en daarna zou ze aan het ochtendoverleg meedoen. Vooral het eerste maakte haar zenuwachtig. Ze was negentien geweest toen ze voor het laatst tegenover hem had gezeten en hij haar had verhoord over haar vader. Over de dingen die haar vader volgens Ove had gedaan.

Je bent niet goed snik.

Daar kwamen de woorden van Kristoffer weer prikken en storen. Misschien had hij gelijk in wat hij met een snik in zijn stem had geroepen voordat hij de hoorn erop had gegooid: 'Je weet niet wat je overhoophaalt. Je maakt alles kapot.'

2

‘Ontbijt,’ zei Rebecka Forslund en ze klopte op de deur, vlak onder de eenhoorn die Molly voor haar grote broer had getekend.

De paracetamol had ervoor gezorgd dat haar hoofdpijn tot een knagen was afgezwakt, maar de misselijkheid ging niet over. Ze had vannacht bijna niet geslapen. Toen de alcohol haar lichaam verliet, was haar angst toegenomen. Ze had geprobeerd stil te blijven liggen en Petri niet te storen, maar in de kleine uurtjes was ze opgestaan en had ze een warme douche genomen. Daarna was ze weer teruggegaan naar bed. Toen Petri’s wekker ging, had ze zich slapend gehouden. En hoewel ze wakker was, had ze toen haar eigen wekker ging, moeite gehad met opstaan. Joel vond het vreselijk als alles ’s ochtends snel-snel moest, en hij zou het niet fijn vinden om pas een halfuur voordat de bus vertrok wakker te worden gemaakt. Op woensdag begon hij pas om negen uur.

Rebecka wachtte niet op een reactie, voordat ze Joels deur opende. Hij sliep overal doorheen. Een paar nachten geleden was Gerds garage afgebrand. De brandweer was met loeiende sirenes gekomen en waarschijnlijk was Joel de enige in Gårdby geweest die niet wakker was geworden. Gelukkig had de brand zich niet verspreid.

In de kamer rook het licht naar zweet en hormonen en naar die vreselijke wierook die hij zo nodig moest branden. Rebecka liep naar het raam, trok de luxaflex omhoog, opende het raam en zoog de koele lucht naar binnen. Een puberzoon hebben was anders dan ze had verwacht.

Zelf had ze tegen haar moeder geschreeuwd en dingen naar haar gegooid. Joel was ook weleens humeurig, maar dat richtte hij naar binnen. Hij kon uren over zijn schetsboek gebogen zitten of achter de computer. Hij deed bijna altijd wat hem gezegd werd en ze hoefde zelden op hem te mopperen omdat er vuile kleren op de grond lagen of omdat hij zijn huiswerk liet versloffen. Toch was ze bang dat hij thuis zou blijven hangen, dat hij de wereld niet aan zou kunnen. Ze was bang voor zijn innerlijke duisternis.

Rebecka draaide zich om en het duurde even voordat ze begreep wat ze zag. Het bed was leeg. Het zwarte dekbed lag als een verwarde bult in het midden, maar dat was in principe altijd zo. Ze wilde geen andere regels voor de kinderen dan die waarnaar ze zelf leefde. Omdat ze had gehoord dat huismijt minder goed gedijde in een onopgemaakt bed, maakte ze het hare alleen op als ze bezoek verwachtte.

Haar gedachten schoten terug naar gisteravond. Ze hadden bij Gabriel en Ulrika gebarbecued. Normaal gesproken bleven ze door de week thuis, maar Gabriel werd veertig en Ulrika had een razend dure barbecue voor hem gekocht en hen uitgenodigd om die te komen inwijden.

De herinnering aan Gabriel blokkeerde haar even, maar ze duwde haar weg. Het deed te veel pijn. Om een uur of negen had Joel Molly naar huis en naar bed gebracht. Toen Rebecka en Petri een paar uur later volgden, had ze door een kier van de deur naar de kinderen gekeken en toen lagen ze in bed. Ze had niet alleen de contouren van Joels dunne lichaam gezien, maar ook zijn donkere, verwarde haar. Nu was Joels bed leeg. Wat betekende dat? Joel kneep er meestal niet 's nachts tussenuit. Vooral niet midden in de week.

Rebecka ging weer naar beneden en liep de keuken in, terwijl haar ongerustheid snel toenam. Molly voelde het en keek op van haar ontbijtgranen.

‘Zal ik hem wakker maken?’ vroeg ze.

Soms stuurde Rebecka Molly naar boven om Joel te roepen. Hoe nors en in zichzelf gekeerd hij 's ochtends ook was, zijn zusje wist bijna altijd

tot hem door te dringen. Ze scheelden negen jaar en een gestrande relatie. Soms wilde ze dat ze Petri eerder had ontmoet, dat hij de vader van beide kinderen was geweest.

Ze zou Petri moeten bellen. Hij was een uur geleden al naar Kastlösa vertrokken. Een jong stel wilde de keuken van hun zomerhuisje renoveren voordat ze begin juni naar het eiland kwamen. Op zich twijfelde ze eraan of Joel stiekem was opgestaan zonder dat zij het had gemerkt, tenminste niet na vier uur. Maar ze kon het niet zeker weten, en misschien had Petri hem een lift gegeven. Als Joel de schoolbus had gemist of eerder op school moest zijn, nam Petri hem soms mee. Mörbylånga lag toch op de route. Ze zocht naar haar mobiele telefoon, ze wist zeker dat ze die op het aanrecht had gelegd.

‘Mama?’ vroeg Molly dringend.

‘Joel is al weg,’ zei Rebecka. ‘Ze gaan een excursie maken met school, dat was ik vergeten.’

De leugen ontglipte haar zonder weerstand te ontmoeten.

‘Ik wil ook op excursie.’

Molly keek haar aan, verwachtte een antwoord, maar Rebecka kon alleen maar knikken. Waar was die telefoon nou? Ze wroette in de stapel oude kranten en schoof het pak cornflakes zo heftig opzij dat het omviel. De misselijkheid welde op, ze sloeg haar hand voor haar mond en nam snel een paar slokken uit het glas water waarmee ze de pijnstillers had weggespoeld. Uiteindelijk vond ze haar telefoon op de magnetron, waar ze hem altijd neerlegde.

Ze ging op de veranda staan om te bellen, ze wilde niet dat Molly het hoorde. De telefoon ging drie keer over voordat Petri opnam.

‘Heb jij Joel vanmorgen meegenomen?’ vroeg ze.

‘Nee. Hij kon toch uitslapen?’

‘Heb je hem gezien?’

‘Nee. Waarom vraag je dat?’

‘Zijn bed was leeg toen ik hem wakker wilde maken.’

Het hardop zeggen gaf brandstof aan haar ongerustheid. Rebecka snikte.

‘Hij is vast met iemand anders meegereden,’ zei Petri. ‘Of hij heeft een bus eerder genomen.’

Hij wilde haar geruststellen, maar zijn woorden hadden het tegenovergestelde effect. Er was geen logische verklaring voor het lege bed. Joel had geen groepsopdracht die voorbereid moest worden, geen huiswerk dat hij was vergeten, en alleen dan ging hij naar school voordat de les begon.

‘Heb je geprobeerd hem te bellen?’

‘Natuurlijk heb ik dat geprobeerd,’ snauwde Rebecka en ze hing op.

Wat was er mis met haar? Ze had er geen moment aan gedacht Joel te bellen. Ze zocht zijn nummer op, maar zijn telefoon stond uit. Misschien had ze dat al vermoed en had ze hem daarom niet meteen gebeld. Daar kon ze het beter aan wijten dan aan het feit dat haar hoofd zwaar was door slaapgebrek, een kater en de emotionele stormen van gisteren. Tegelijkertijd kwamen er vijftien jaren van tekortschieten als moeder op haar af, en ze wankelde. Hoe ze haar best ook deed, het was nooit genoeg. Maar in plaats van daarin te blijven hangen belde ze Joels vriendin Nadine.

‘Wanneer heb jij voor het laatst contact gehad met Joel?’ viel ze met de deur in huis.

‘Gisteren. Hoezo?’

‘Weet je wat hij vandaag doet?’

Er volgde een korte stilte, die Rebecka interpreteerde als aarzeling.

‘Hij zal wel op school zijn,’ zei Nadine.

Rebecka had geen puf om met haar te bekvechten. Haar aarzeling kon zoveel oorzaken hebben. Drie jaar geleden was Nadine van Gårdby naar Kalmar verhuisd, maar ze was nog steeds degene met wie haar zoon het meest omging. Soms dacht Rebecka dat ze een stel waren, maar ze had geleerd om er niet naar te vragen. Ze wilde niet dat ze een relatie hadden. Joel had er nooit iets over gezegd, maar Rebecka wist dat Nadine ten minste één keer had geprobeerd zich van het leven te beroven. Dat het een van de redenen was van haar verhuizing.

‘Als je hem spreekt, kun je dan vragen of hij me wil bellen?’

‘Ja, doe ik.’

Molly kwam naar buiten met haar roze eenhoorntas op haar rug. Eigenlijk zou ze een jas aan moeten, het was nog niet warm genoeg om met blote armen te lopen, maar Rebecka liet het maar zo. Ze vroeg niet of Molly haar tanden had gepoetst. Daar schenen kinderen het meest over te liegen. Ze pakte de hand van haar dochter en begon naar de Gårdbyschool te lopen. Het was maar achthonderd meter, maar ze vertrouwde Molly niet in het verkeer. Ze was te snel afgeleid. En de mensen die langs scheurden, vertrouwde ze al helemaal niet. Lang niet iedereen hield zich aan de maximumsnelheid. Molly giechelde.

‘Wat is er?’

‘Ga je daar echt op lopen?’

Rebecka keek naar haar voeten en realiseerde zich dat ze Petri’s klompen aanhad. Ze waren zeven maten te groot.

‘O jee.’ Ze glimlachte.

Maar de glimlach stierf weg bij de vraag die zich in haar had vastgebeten: waar was Joel?

Ze kwamen langs de afgebrande garage. Alleen de achterste muur stond er nog. De rest was een zwarte hoop, waar verwrongen balken en planken uit omhoogstaken als armen die reikten naar hulp. De geur van rook was nog steeds zo sterk dat die in haar neus prikte. Het had die nacht geonweerd, maar veel mensen waren ervan overtuigd dat de brand was aangestoken. Branden lagen hier gevoelig. Eind jaren vijftig had er op het oostelijke deel van Öland twee jaar lang een pyromaan huisgehouden, die nooit was gepakt. In maart 2003 was Ester Jensen in Åby vermoord en was haar huis met haar erin in brand gestoken. Tussen 2005 en 2012 waren er in het noordelijke deel van Öland zes mensen bij een brand omgekomen. De laatste brand, in een garage, was aangestoken om een dubbele moord te verbergen.

Molly keek niet eens naar de garage. De hele weg naar school praatte ze over een spel dat ze in de eerste pauze zouden doen. Iets met knechten

en boeren. Molly's fiets had dit weekend een lekke band gekregen, maar ze had er niet over gezeurd dat die geplakt moest worden. Rebecka luisterde niet echt, maar camoufleerde dat door vaak genoeg te hummen. Na een snelle knuffel verdween Molly in het gele gebouw, waar Rebecka dertig jaar geleden ook op school had gezeten. Toen waren er minder kinderen geweest, maar veel was nog hetzelfde. Rebecka bleef even staan. Ze wist niet wat ze moest doen.

'Hallo.'

Rebecka draaide zich om naar de stem. Het was Ulrika, die Elias kwam brengen. Hij werd negen komende herfst en was er niet overdreven blij mee om zijn moeder bij zich te hebben. Ze gaf hem tegen zijn zin een knuffel, waarna ze hem liet gaan.

'Het was gezellig gisteren, nogmaals bedankt,' zei Rebecka.

'Ja hè?'

Ulrika zag er heel wat fitter uit dan Rebecka zich voelde. Hoewel Ulrika ook het nodige had gedronken tijdens het barbecueën. Fris gedoucht en licht opgemaakt, met alleen een schaduw onder haar ogen die de foundation niet kon verdoezelen. Ze had hen diezelfde dag over de heg uitgenodigd, gefluisterd dat het een verrassing zou zijn voor de jarige Gabriel. Ulrika was hopeloos als het op plannen aankwam. Naast Elias hadden ze nog een dochter, Linnea, die iets jonger was dan Joel. Toen ze zeven jaar geleden buren werden, had het feit dat ze kinderen van dezelfde leeftijd hadden ervoor gezorgd dat ze regelmatig bij elkaar over de vloer kwamen. Rebecka, Petri en Joel waren een paar maanden voor Molly's geboorte in het huis komen wonen.

Hoe had Joel zich gisteren gevoeld? Een beetje neerslachtig misschien, maar hij en Linnea hadden zitten tekenen. Ze wilde leren portrettekenen. Haar tekening was onverwacht goed geweest, maar zo goed als Joel zou ze nooit worden.

Ulrika liep met haar mintgroene fiets aan de hand, zodat ze elkaar op de terugweg gezelschap konden houden. Ze zat achter de kassa bij Almérs supermarkt en had haar werktijden aan de kinderen aangepast. Op

doordeweekse dagen begon ze pas om negen uur. Soms draaide ze in het weekend een extra dienst om aan meer uren te komen.

‘Is Linnea op school?’ vroeg Rebecka.

‘Dat mag ik hopen.’

Ulrika keek haar met een bezorgde uitdrukking aan en Rebecka gooidde haar ongerustheid eruit.

‘Hij is vast gewoon vroeg naar school gegaan,’ zei Ulrika. ‘Kom op. We hebben het wel over Joel.’

Op grond van haar eigen puberjaren had Rebecka van Joel erger verwacht. Maar ze had hem nooit op leugens of alcohol betrapt.

Rebecka wierp een steelse blik op Ulrika. Ze hadden gezellig gebarbecued gisteren. De afgelopen maanden hadden ze verrassend makkelijk met zijn vieren kunnen omgaan. Misschien omdat ze zoveel soortgelijke avondjes hadden om op voort te borduren. Maar bij Ulrika en Gabriel aan tafel zitten zou er voortaan niet meer bij zijn, niet na wat hij haar had aangedaan. Rebecka twijfelde er sterk aan of Gabriel het aan Ulrika zou vertellen. Daar was hij te laf voor. Zelf was ze niet van plan iets tegen Petri te zeggen.

‘Tot ziens,’ zei Ulrika en ze liep door naar haar eigen huis.

Rebecka had een bestelling voor een fruitschaal en zou naar haar atelier moeten gaan. Ze verdiende een mager inkomentje als pottenbakker. Ze schilderde ook, met olieverf, maar van haar schilderijen verkocht ze zelden iets. Omdat ze wist dat ze zich niet op haar werk zou kunnen concentreren, liep ze de keuken in en schonk de koffie in die er nog stond. Joel zou boos op haar worden, maar dat was niet anders. Ze belde de Skansenschool en werd doorverbonden met de conrector.

‘Is Joel Forslund aanwezig?’ vroeg ze.

‘Goed dat je belt,’ zei de vrouw aan wie ze een serie theekopjes had verkocht. ‘Ik wilde zelf net contact opnemen. Joel is gisteren ook niet op school geweest. Is er iets gebeurd?’